



VÖRÖS GERGELY

## A szülői ház

Családom sokáig minden mércével normálisnak számított.  
Úgy csináltak mindent, ahogy a szomszédok.  
A házat is önkezűleg építették.

Ez apám szerint elég magyarázat arra,  
hogy a keleti oldala miért süllyedt meg egy picit,  
és hogy miért van egy ujjnyi repedés a konyha falán.

Abban az időben normális ember nem aggódott azon,  
hogy mi marad. Hogyan hat az anyagra az idő.  
Arra meg már senki sem emlékezett, hogy mi volt ott száz évvel ezelőtt.  
Azt hiszem, tó, esetleg mocsár lehetett.

Bár be kell látni, egy ujjnyi repedésért  
harminc év nyugalmat bármelyik  
előző generáció szívesen elcsereált volna.  
Apám persze ezt nem tudja.  
Nem volt Szibériában,  
nem lóttek utána határőrök,  
s nem kellett ölnie sem.  
A repedés nem az ő alkuja volt.

Természetesen igaza van,  
a süllyedés mértéke felgyorsulhat,  
valóban ránk szakadhat az egész.  
Aki majdnem ingyen kapja az életét,  
a naplementét az ingoványosban várja ki.

# Bányató

Egy mély világ szélen éltünk.  
Az öregek még emlékeztek rá,  
mikor a medrét kotorták.  
Azokból az időkből származott,  
amikor emberséget még nem ismerték.  
A belsejét sárga bágerek hada vájta,  
miután kinyerték a lényeket,  
kerítést húztak köré, és megtiltották a fürdőzést.  
Meghitt családi estéken remegő hangú anyukák  
mumusként szóltak róla, és óva intettek minket.

Azt hiszem, mindegy is volt, hogy négy, húsz,  
esetleg helyenként valóban hetven méter,  
vagy hogy éltek-e óriás harcsák a mélyben.  
A szerencsétleneknek ez nem segíthetett.  
Csak csepegett róluk a víz,  
miközben lila fejjel a parton heverték.  
Mevárták, hogy az erjedő gázok  
felszínre hozzák a testeket,  
mostanság - kegyeleti okokra hivatkozva -  
ez a bűvárokra marad.

Aztán mégis odakerültünk minden nyáron.  
Álltunk a szárazföld peremén,  
s néztük, hogy lebeg a kérdés a színen:  
négy, húsz vagy hetven.  
Néztük, ahogy lemerül:  
mi lehet odalent az árnyékunkban?  
S hogy a fény hiányában van-e értelme  
az árnyéknak egyáltalán.  
Hogy az ott már valóban más világ.

Ha a lelket már kivájták, nincs mit tenni,  
ezt az egészszet betemetni se éri meg.  
A veszélyt kordában tartani más eszközökkel is lehet.  
A kerítést felújítják, újjá festett őrbódé,  
őr és kutya is érkezik.  
A tavat lassan elfelejtetd,  
és csak a meghitt családi estéken  
gondolsz az alattad húzódó mélységre.

# Anyám naplója

Múltkor ráakadtam anyám naplóira.  
Őszinteségük meglepett.  
Még születésem előtt íródtak,  
így engem nem bánthatott meg.  
Valószínűleg nem gondolta,  
hogy bárki is olvasni fogja őket.  
Harminc év viszont elég idő,  
hogy elfelejtsd, kik és miért is számítottak.  
De az igazság az,  
hogy a titkok pórusainkon keresztül  
lassanként a valóságba szivárognak.  
Egy vízduzzasztó gátját képzeld,  
ahogy közelebb érsz, látod,  
hogy sok apró repedésen át szivárog.  
Ha a struktúra elég stabil,  
pánikra semmi ok.  
A víztömeg évek alatt, lassanként tűnik el.  
De gondolod, hogy maradt egy épeszű lélek abban a faluban,  
Ami fölé egy ilyen tákolmányt emeltek?